

— Татко, моля ти се, купи ми вждица, — бѣха първитѣ думи на Иванча, като се събуди една сутринь.

— Вждица ли? Нима ще те оставя, да идешъ самъ на брѣга на морето, — очуденъ и малко недоволенъ отговори татко му.

— Не, татко, азъ нѣма да ходя на морето. Нали други день трѣгваме съ мама за Балкана? Казаха ми, че до селото, гдето ще прекараме ваканцията, имало малка рѣчичка. Тамъ искамъ да ловя риба. Обещавамъ ти, татко, че самъ нѣма никога да отивамъ. Когато мама иска да се разходимъ до рѣката и ми позволи, само тогава ще ловя риба.

— Така може! — каза татко му и още сѣщия день му купи вждица.

Следъ два деня Иванчо съ майка си и още две близки семейства пѣтуваха за балканското село, кждето отиваха да лѣтуватъ.

Като пристигнаха тамъ и си отпочинаха, Иванчо помоли майка си да отидатъ край рѣката — да си опита вждицата. Тя се съгласи, защото виждаше, че той имаше голѣмо желание да лови риба.

Стигнаха до рѣката и се спрѣха на една чудно-хубава полянка, потънала въ зеленина и пѣстри цвѣтя. Кичести дървета заграждаха цвѣтната полянка. Иванчовата майка седна подъ едно дърво на сѣнка да работи нѣщо, а Иванчо си намѣри удобно мѣсто на брѣга и се настани съ вждицата. Той зачете една книжка и отъ време на време повдигаше вждицата, но нищо и все нищо! Унесенъ въ едно хубаво разказче, той доста време не бѣ поглеждалъ вждицата. Едва, когато го прочете до край, сѣти се за очаквания ловъ. Каква радостъ изпита, когато вдигна вждицата и на нея видѣ овиснала малка рибка! Той дори се изненада, че наистина самъ я бѣше уловилъ. Първата му мисль бѣше да извика майка си и да сподѣли съ нея радостъта си, но се въздържа. Хрумна му да я изненада съ повече рибки. Сигурно тя си мислѣше, че той не ще може нищо да улови.

Когато майка му го извика да си ходятъ, той ѝ показа котленцето. Тя се изненада.

Иванчо нарами вждицата и понесе котленцето гордо, гордо. Срѣзгнаха познати, които имаха момченца почти на сѣщата въз-